

her i Landet, for Udvillingen af „et mere economisk“ Forstsvæsen. Kun en enkelt Side af den hele store Sag skal jeg her berøre. Jeg troer, at det vilde være ønskeligt, om den ærebe Minister kunde meddele os — jeg antager, at han i den Retning nu maa have en bestemt Anskuelse — hvorledes han tænker at forandre den Embedsordning, vi her have. Den ærebe Minister udtalte ifjor ved Finantslovens 1ste Behandling, at han havde Diet fuldkommen aabent for de Mangler, der vare her. Det er jo fuldkommen klart, at navnlig Overforsternes Stilling, som den nu er, er temmelig uheldig. Saavidt jeg erindrer, gil den ærebe Minister ind paa denne Betragtning, at de i den nuværende Form tildeels kun vare et Omførselsdepartement, der ikke blot medførte en unødvendig lang Forretningsgang, men som ogsaa undertiden trængte Skovriderne selv ned til at være, hvad de mindst burde være, Contoirembesdmænd. I selve Staten er det ganske vist en temmelig almindelig Anskuelse, at man kan undvære denne Klasse af Embedsmænd og paa anden bedre Maade tilvejebringe den fornødne Control. Jeg gjorde mig til Organ for denne Anskuelse ifjor, men jeg vil indrømme, at det kan være underkastet Tvivl, om der ikke paa den ene eller anden Maade bør være to Instanser, om end den nuværende Ordning trænger til Omordning. Det Uheldigste vilde være, om den tredie Instans, der vel egentlig er opstaaet ved en Feiltagelse, Skovfogedinstitutionen, om den, i det Mindste i sin nuværende Skikkelse, blev til et virkelig Led i Ordningen. Da man indrettede disse Poster, var det vel nærmest Meningen at give en Belønning til dygtige Arbeidsmænd, men jeg troer, at det er blevet en Klasse af Mænd, som tildeels ere uden Ansvar, men som dog sættes til at udføre Forretninger, der kræve Ansvar, og som heller ikke altid ere de dygtigste, idet der ved de høie Lønninger føres Kræfter ind i disse Stillinger, som ikke høre hjemme der; disse Pladser ere oftere udfyldte af unge Forstmænd, som let derved sløves, fordi de ikke have Leilighed til at handle paa egen Haand. Der er dernæst lidt ad denne Vej kommet Kræfter ind i Forstetaten, som slet ikke egne sig til at være der, og dette har ogsaa ofte

ført til det Misbrug, at Skovriderne unddrage sig de Functioner, som egentlig maatte paahvile dem, og overdrage dem til disse Folk af den bedre Klasse. — Der er ved den nuværende Indretning af Forstembederne et andet Punkt, som jeg ogsaa vil ønske, at den høitærebe Minister ved Leilighed vil tænke paa, om jeg end ikke har villet drage det frem iaar hverken i Betænkningen eller langt mindre som bestemt Forslag. Det er den Sammenblanding, som finder Sted mellem Skov- og Sagtbestyrelsen. Jeg troer, at det i mere end een Henseende virker uheldigt baade paa Udførelsen af Forretningerne og gjennem Hensyn, som tages ved Embedsbesættelser; dette har maaskee ogsaa bidraget til at drage Kræfter herind, som hverken have tilstrækkelig Dygtighed eller Interesse for Forretningen, eller i alt Fald nærmest Interesse for det her Uvedkommende og undertiden maaskee kun for den Titel af Junker, som følger med ved denne Art Forretninger. — Det eneste positive Forslag, her foreligger, er den høitærebe Ministers eget, som Udvalget ikke har kunnet Andet end anbefale. Vi have forudsat, at der ved den Motivering, som den høitærebe Minister har ladet medfølge Forslaget, og som her foreligger trykt, ikke skulde være prædestineret nogen Mand, til at være Forstdocent; det er jo vistnok altid i høi Grad uheldigt forud at bestemme denne Slags Ting, det er idetmindste min Opfattelse, at den høitærebe Minister dernæst heller ikke ved denne Motivering er bunden, saaledes at han ikke, hvis han maatte finde det ønskeligt, skulde kunne fordele denne Sum af 2,000 Rd., som her skulde anvendes, til 2 istedetfor til 1. — I Udvalget forhandlede vi, om det ikke skulde være rigtigt at stille Forslag om Forstforpagtning af Forstrandsretten, idet det ikke kan nægtes, at Statens Indtægter heraf ere langt mindre, end de burde være, og idet det synes, at Overdragelsen af denne Indtægt til Private vistnok ikke blot vilde være heldig i finantsiel Henseende — Noget, der ganske vist, da det her gælder om mindre Summer, ikke er af den største Betydning — men tillige i andre Henseende vilde det være meget heldigt, da det altid er uheldigt, at der indsniger sig Misbrug, at Befolkningens Følelse ligeoverfor Eiendomsretten bliver